

Székesfőváros, ne fogadd tehát idegenül a reggeli vonatot, ha a Nyugatra berobog és megyémi kivetetteit ontja. Akár engem, aki nem várom már, mint elődeim, a tudományok kandidáltjai a debreceni coetusokban, hogy hajlott parasztok hozzák utánam idomtalan kőedényekben a csikos káposztát, mert testemet már modern menzák, lelkemet modern professzorok és portalan könyvtárak táplálják, mégis úgy érzem magam, mint a talajából felszakasztott fáska, gyökerein rajta a sok apró, fájdalmas rög. — Akár paraszttestvéreimet, akiknek új-Amerika vagy, mert velem együtt ők is «keresni jöttek valamit. Kenyeret, munkát, igazságot, gyógyulást, feledést, megoldást, iskolát, menedéket, otthont, álmot, hitet, megváltást, valamit. Székesfővárost».

VILÁGHÁBORÚ.

*Sok százezer vas szörnyeteg osztotta szét a dús halált,
Véres pokol volt itt a föld, nyugalmat senki sem talált;
Vért harmatoztak szűz mezők s a szenvedések éjjelén
Sok könny lefolyt a bús anyák, elárvult asszonyok szemén.*

*Az este mindig vért ivott s a reggel is csak vért hozott
S az ember egyre káromolt: légy Isten, százszor átkozott,
Mert oly nehéz az élet így s a hosszú este oly setét
S nincs messze már az óra sem, mely elrabolja életét.*

*Tízmillió bús férjítést trágyázta ezt a föld-vetést
S nem termelt nekünk semmi mást, csak pusztulást és szenvedést;
Tízmillió fehér leány maradt meg árván és szűzen,
Kiket most senki sem becéz, akiknek senki sem üzen.*

*Négy hosszú évig itt a föld csak sírt, meg árkot ástított
S virág helyett a tarka rét kopott kereszteket nyitott;
A jószág sírt, siránkozott, de nőttön nőtt a hulladomb,
Felettük most a szél sikolt s ősszel fölējük hull a lomb.*

*Isten-hívésünk elveszett, a jókedvünk is elmaradt,
Az egyik Flandriába tán, a másik éppen Marne alatt;
Négy évig nőtt a hulladomb s az Isten látott annyi vért
S nem tudja senki még ma sem, nem tudja senki, hogy miért?*

Galambos Ferenc,